

ÅLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

1966

N:o 4—10

-
- Innehåll:** N:o 4. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om vägtrafik i landskapet Åland.
N:o 5. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om motorfordon i landskapet Åland.
N:o 6. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om folkskolväsendet i landskapet Åland.
N:o 7. Landskapslag om lantbrukets grundkredit.
N:o 8. Landskapslag om Ålands handelsskola.
N:o 9. Landskapslag angående ändring av landskapslagen om kommunalbeskattnings i landskapet Åland.
N:o 10. Landskapslag om lotterier.
-

N:o 4.

LANDSKAPSLAG

angående ändring av landskapslagen om vägtrafik i landskapet Åland.

Föredragen för Republikens President den 1 april 1966.
Utfärdad i Mariehamn den 15 april 1966.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 3, 9, 18, 20, 23, 27, 30 och 32 §§ landskapslagen den 10 april 1958 om vägtrafik i landskapet Åland (8/58), 20 § sådan den lyder i landskapslagen den 21 maj 1958 (17/58), 18 och 30 §§ sådana de lyda i landskapslagen den 28 mars 1961 (10/61), och 23 § sådan den lyder i landskapslagen den 12 april 1962 (18/62), samt fogas till lagen nya 29a och 30a §§ såsom följer:

3 §.

Vid utförande av arbete, som kan medföra risk för trafiken, skall väg eller del av väg, där arbetet utföres, förses med vederbörliga trafikmärken och, om omständigheterna det påkallar, helt och hållet eller delvis hållas avstängd och på försorg av den, som utför arbetet, förses med föreskrivna avstängningsanordningar och signalljus. I Mariehamn må i stadens ordningsstadga föreskrivas åt-

gärder, vilka böra vidtagas för tryggande av trafiken på väg, då fastighet eller arbete, som där utföres, kan medföra olägenhet eller risk för trafiken.

9 §.

1. Har vägtrafikant med eller utan skuld varit delaktig i trafikolycka, bör han omedelbart stanna och efter bästa förmåga bistå skadade och i övrigt deltaga i de åtgärder, till vilka olyckan giver anledning. Särskilt skall han vidtaga åtgärder:

a) för hjälpande av person, som skadats vid olyckan eller på grund därav råkat i hjälplöst tillstånd:

b) för tryggande av den övriga trafiken på olycksplatsen;

c) för ordnande av lämplig befordran av skadad person till att erhålla nödig vård; samt

d) för utredande av orsakerna till olyckshändelsen.

2. Har för tryggande av trafiken nödigt trafikmärke, signal- eller annan anordning på grund av olyckshändelse skadats och kan den icke genast bringas i funktion, skall i 1 mom. avsedd person anmäla därom till vederbörande väg- eller polismyndighet.

3. Vägtrafikant, som varit delaktig i trafikolycka, är skyldig att på anfordran för andra i olyckan inblandade uppge namn och adress samt att lämna uppgifter om händelsen. Har någon vid olyckan omkommit eller skadats och finnes icke på platsen någon, som kunde yrka, att i trafikolyckan delaktig skall uppgiva sitt namn och sin adress samt lämna upplysningar om händelsen, äger han på eget initiativ anmäla olyckshändelsen till polismyndighet eller den omkomnes eller skadades anhöriga. Har vid olyckshändelsen egendom blivit utsatt för skada, som icke är ringa, skall i olyckshändelsen delaktig vägtrafikant anmäla därom till den, som tillskyndats skada, eller om vederbörande icke är känd eller icke kan anträffas, till polismyndighet eller person, som bor nära olycksplatsen.

4. Har någon till följd av trafikolycka försatts i sådant tillstånd, att det är nödvändigt att han omedelbart transporterats för erhållande av vård, är varje förare av fordon skyldig att utföra sådan transport.

18 §.

1. Fordon skall för uppställning eller parkering, såvitt icke annat angivits med trafikmärke eller markering på körbana, styras i körriktningen så nära körbanans högra kant som möjligt och vid parkering, såvitt det är tillåtet och möjligt, helt och hållet utanför körbanan. På enkelriktad väg, så ock där polismyndighets tillstånd därtill utverkats, är uppställning och parkering tillåten även intill vänstra kanten av körbanan. Likaså må fordon, som forslar mjölk, med iakttagande av särskild försiktighet, på landsbygden stannas intill mjölkbord på vänstra sidan av vägen för lastning och lossning.

2. Fordon må icke stannas, uppställas eller parkeras på sådan plats eller så, att detta medför fara eller att trafiken störes eller hindras.

3. Stannande av fordon av annat skäl än tvingande trafik hinder samt uppställning och

parkering är, såvitt icke annat angivits med trafikmärke eller markering på körbana, uttryckligen förbjudet:

a) där förbud mot omkörning gäller enligt trafikmärke samt på landsbygden och inom gles-bebyggt område i Mariehamn, där omkörning är förbjuden enligt 16 §;

b) i korsning av vägar, som skära varandra, i trafikcirkel och i tunnel;

c) på skyddsväg och närmare än fem meter före densamma;

d) på grupperingsfil, som angives genom trafikmärke, och femton meter före märket;

e) vid trafikmärke så, att det skymmes; samt

f) på avgiftsbelagd parkeringsplats, om avgift icke erlagts för den tid, under vilken fordonet står där.

4. Parkering är dessutom, såvitt icke annat angivits genom trafikmärke eller markering på körbana förbjuden:

a) på gång- och cykelbana samt smal körbana, bro och annorstädes, där det till följd av terrängen, körbanans konstruktion eller skick, föret, väderleken eller andra förhållanden kan medföra fara;

b) räknat i körbanans riktning närmare än femton meter från busshållplats, refuge eller stolpe på körbanan samt närmare än två meter från portgång och därmed jämförlig plats, så ock mitt emot sådan, så att inkörning hindras;

c) i korsningar och närmare än fem meter från korsningen begränsande skyddsväg eller, där skyddsväg icke finnes, från korsningen, så ock i gathörn och i närheten därav, så att sikten skymmes eller svängande av fordon försvåras;

d) vid sidan av fordon, som stannats vid körbanans kant;

e) för andra fordon än taxibilar på taxi-stationer;

f) vid mjölkbord eller i dess omedelbara närhet; samt

g) i närheten av angiven parkeringsplats eller på parkeringsplats, så att en del av fordonet står utanför parkeringsrektangeln.

5. Stannande och uppställning på de i 4 mom. nämnda platserna är tillåtet endast på synnerliga skäl. Där parkeringsförbud enligt trafikmärke gäller, må, såvitt övriga stadganden i 4 mom. icke förbjuda det, fordon tillfälligt parkerats för lastning och lossning. I sådant syfte må fordon likaså, då

iakttagandet av övriga stadganden i 2, 3 och 4 mom. och tvingande skäl det påkalla, tillfälligt parkeras på mindre än fem meters avstånd från skyddsväg och på taxistation samt med iakttagande av särskild försiktighet på gångbana och cykelbana, om det kan ske utan att skada vägen och utan att oskäligt hindra trafiken.

6. Förare skall, innan han avlägsnar sig från sitt fordon, försäkra sig om att fordonet icke står hindrande för andra på platsen uppställda eller parkerade fordon samt att det icke kan komma i rörelse av sig självt. Har fordon uppställts eller enligt 5 mom. tillfälligt parkerats på plats, som nämnes i 4 mom., skall föraren uppehålla sig i närheten av fordonet och vid behov genast flytta det till en sådan plats, där det icke utgör hinder för trafiken.

7. Har fordon råkat i olag eller av annat liknande skäl stannat på sådan plats, där parkering uttryckligen är förbjuden eller där fordonets parkering eljest kan medföra olägenhet eller fara för trafiken, skall föraren ofördröjligen vidtaga alla åtgärder för undanröjande av olägenhet och fara och för fordonets flyttande till en plats, där parkering är tillåten. Lagstridigt parkerat fordon må, om föraren icke anträffas, på åtgärd av polis transporteras på den felandes bekostnad till närmaste lämpliga plats. Likaså må fordon, som uppenbart utgör hinder för väg-hållningen, på åtgärd av väghållaren flyttas till närmaste lämpliga plats.

8. Polismyndighet har befogenhet att på synnerliga skäl tillfälligt utfärda från stadgandena i denna paragraf avvikande föreskrifter. Av polis eller annan trafikövervakare använt fordon och i brådskande uppdrag använt utryckningsfordon samt vägmaskin och för arbete på väg använt fordon må även, då uppdragets utförande det kräver, tillfälligt uppställas eller parkeras i strid med dessa stadganden, dock under förutsättning, att det icke uppenbart medför risk för trafiken. Den, vars rörelseförmåga på grund av invaliditet är mycket nedsatt, må likaså parkera sitt fordon, som är försett med av polismyndighet bestyrkt invalidkännetecken, inom gränserna för polismyndighetens tillstånd, på plats, där parkering är förbjuden eller begränsad genom vägmärke, dock på villkor, att stadgandena i 4 mom. icke ställa hinder. Medför parke-

ring uppenbar olägenhet, skall fordonet på uppmaning av polis flyttas till av denne anvisad lämplig plats.

20 §.

1. I mörker och skymning eller när sikten på grund av dimma, regn eller snöfall eller av annan sådan orsak är begränsad, skall vid framförande av motorfordon, motordrivna anordningar och släpfordon användas särskilt föreskrivna när- eller fjärrljus och tillses, att föreskrivna reflexanordningar äro rena och även eljest funktionsdugliga. Parkeringsljus må vid körning i dimma eller regn eller under motsvarande förhållanden icke användas i stället för närljus, ej heller under mörker eller skymning annorstädes än inom tät bebyggt område, där belysningen är tillräcklig.

2. Cykel skall under de i 1 mom. nämnda förhållandena vara försedd med i 25 § 6 mom. föreskrivna anordningar och hästfordon på vänstra sidan med ljusanordning, som visar vitt ljus framåt och rött bakåt. I stället för rött ljus bakåt må fordonet baktill till vänster förses med röd reflexanordning med minst trettio kvadratcentimeters reflexyta.

3. Fordon, som stannats eller parkerats på väg annorstädes än på parkeringsplats utanför körbanan, skall, där sikten på grund av otillräcklig belysning är begränsad, föra föreskrivna parkerings- eller närljus, eller, då sådana icke föreskrivits, åtminstone en tillräckligt effektiv, på fordonets vänstra sida monterad lykta, som kastar vitt sken framåt och rött bakåt. Kan motorfordons bakljus vid lastning och lossning i mörker bli va skymt, skola närljusen hållas tända.

4. Vid möte med fordon eller då fordon stannats på körbana må bländande ljus icke användas, ej heller på väg med tillfredsställande belysning annat än för att giva kort signal.

5. Fordon må icke, därest annat ej är särskilt stadgat, föra anordningar, som kasta eller reflektera annat än vitt eller gult sken framåt och rött eller rödgult sken bakåt.

6. Då sikten på grund av dimma, regn eller snöfall eller av annan sådan orsak är begränsad, må i motorfordon och motordrivna anordning jämte när- eller fjärrljus användas högst två behörigen godkända dimljus. Finnes två dimljus, må de härvid användas i stället för när- eller fjärrljus, un-

der förutsättning, att parkeringsljusen samtidigt äro tända. Under mörker och skymning må i sådant fordon utöver i 1 mom. föreskrivna ljus samt särskilt föreskrivna eller tillåtna igenkännings- och signalljus användas endast konturljus och vid backning backningsljus, samt vid körning utanför tätt bebyggt område högst ett behörigen godkänt dikesljus, så ock i fordon, som utför specialuppdrag, för detta godkänd arbetslykta. Sökarljus, arbetslykta och andra ljus må icke användas så, att de medföra olägenhet eller fara för den övriga trafiken.

23 §.

1. Högsta tillåtna körhastigheten är, såvitt annat icke följer av 35 §:

70 km/h a) för buss, last-, paket- och specialbil;

b) för buss, person-, paket- och specialbil med tillkopplad släpvagn;

c) för lastbil, då till den kopplats med broms försedd släpvagn;

50 km/h för lastbil med släpvagn, som icke är försedd med bromsar, för motorcykel med släpvagn och för fordon, som bogserar annat fordon, om högre hastighet annars är tillåten för dragfordonet;

40 km/h för moped;

30 km/h för traktor och motorredskap med eller utan släpvagn; samt

20 km/h för fordon eller fordonskombination, försedd med band av järn eller hjul av annat slag än luftringar.

2. Högsta tillåtna hastigheten för fordon med tillkopplad släpanordning är densamma som när motsvarande släpvagn är tillkopplad.

3. Utöver vad i denna paragraf är stadgat om högsta tillåtna körhastigheter må landskapsstyrelsen för en tid av sammanlagt högst tre månader under året fastställa en allmän hastighetsbegränsning om minst 90 km/h för i 1 och 2 mom. icke nämnda motorfordon.

4. Hastighetsbegränsningarna beröra icke uttryckningsfordon och med trafikmärken angivna hastighetsbegränsningar icke uttryckningsfordon i brådslande uppdrag, ej heller fordon, som användes vid övervakning av trafiken.

27 §.

1. Brister vägtrafikant i den omsorg och varsamhet, som till förekommande av olycka betingas av omständigheterna, dömes för ovarsamhet i trafik till böter eller fängelse i högst tre månader.

2. Där någon vid förandet av motorfordon gör sig skyldig till grov vårdslöshet eller visar uppenbar likgiltighet för andra människors säkerhet eller egendom, dömes för grov ovarsamhet i trafik till fängelse eller tukthus i högst två år.

29a §.

1. I trafikolycka delaktig förare av motorfordon, som avlägsnar sig från olycksplatsen eller på annat sätt försummar sin på 9 § grundade skyldighet att draga försorg om att person, som vid olyckan skadats eller på grund av densamma råkat i hjälplöst läge, erhåller bistånd eller transporteras för att erhålla nödig vård, dömes till böter eller till fängelse i högst ett år.

2. Medför i 1 mom. avsedd försummelse fara för annans liv eller hälsa; vare straffet fängelse eller böter.

3. Medför försummelse död eller kroppsskada, skall därjämte tillämpas vad i 21 kap. strafflagen är stadgat om föranledande av sådan påföljd uppsåtligen eller genom vållande, likväl så att i sagda kapitel för vållande av död eller svår kroppsskada stadgat straff, då den till försummelsen skyldige är i 29 § 1 mom. denna lag avsedd förbrytare, må höjas på i 29 § 3 mom. stadgat sätt.

30 §.

Den, som annars än i de i 27—29a §§ nämnda fallen överträder denna landskapslag eller med stöd av densamma utfärdade stadganden eller bestämmelser, straffes med böter eller fängelse i högst tre månader, såvitt icke annorstädes i lag strängare straff är stadgat.

30a §.

Är i 27 § 1 mom. och 30 § avsedd överträdelse med hänsyn till omständigheterna ringa, må för sådan överträdelse avstås från att väcka åtal och ådöma straff.

32 §.

till andra åtgärder, tilldelas den till överträdelsen skyldige anmärkning.

Är överträdelse uppenbarligen sådan, som i 30a § stadgas, må polisman, utan att skrida

Denna landskapslag träder i kraft den 1 juli 1966.

Mariehamn, den 2 december 1965.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vicesalman

Elie Persson
vicesalman

N:o 5.

LANDSKAPSLAG

angående ändring av landskapslagen om motorfordon i landskapet Åland.

Förordningen för Republikens President den 1 april 1966.
Utfärdad i Mariehamn den 15 april 1966.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 7, 28, 29, 65 och 85 §§ landskapslagen den 4 december 1958 om motorfordon i landskapet Åland (25/58), 28 § sådan den lyder i landskapslagen den 20 juli 1960 (24/60), såsom följer:

7 §.

1. Ingen må utan vederbörligt tillstånd föra motorfordon eller överlåta motorfordon att framföras av person, som icke innehar körkort, eller meddela undervisning i körning med sådant fordon, därest icke nedan annorlunda stadgas. Ej heller må någon utan tillstånd utöva yrkesmässig motorfordonstrafik. Förenämnda tillstånd meddelas för viss tid och må, då anledning därtill förefinnes, återkallas helt och hållet eller för viss tid.

2. Traktor må likväl användas för varu-transport utan trafik tillstånd, enligt vad nedan stadgas.

28 §.

1. Bil må med i 29 § 10 mom. och 30 § 9 mom. samt 79 § nämnda undantag framföras endast av person, som innehar giltigt körkort.

2. Körkort är antingen **privat-** eller **yrkeskört**. Yrkeskört skall innehavas av den, som framför bil i yrkesmässig trafik eller har sin huvudsakliga utkomst såsom bilförare i annans tjänst, så ock av den, som framför buss, utom då fråga är om tillfällig flyttning eller provkörning av buss utan passagerare. Yrkeskört erfordras dock icke för i 65 § 4 mom. avsedd trafik.

3. Privatkörkort utgives särskilt för framförande av

- a) personbil, och
- b) lastbil.

Körkort för personbil berättigar att framföra jämväl paketbil och körkort för lastbil även förenämnda bilar och specialbilar samt buss vid tillfällig flyttning och provkörning utan passagerare.

4. Yrkeskörkort utgives särskilt för framförande av

- a) personbil;
- b) lastbil; samt
- c) buss.

Körkort för personbil berättigar att framföra jämväl paketbil, körkort för lastbil att framföra även förenämnda bilar och specialbil ävensom buss i syfte, som nämnes i 3 mom., samt körkort för buss att framföra alla slags bilar.

5. Angående körkort för framförande av motorcykel och traktor stadgas särskilt.

6. Körkort skall vid körning medhavas och vid anfordran företes polisman.

29 §.

1. Körundervisning meddelas med i denna paragraf nämnda undantag i bilskola.

2. Tillstånd att hålla bilskola utverkas hos landskapsstyrelsen. För såvitt inrättande av bilskola på orten anses av behovet påkallat och ändamålsenligt, beviljar landskapsstyrelsen, efter att hava hört trafikinspektören och vederbörande polismyndighet, dylikt tillstånd på viss tid åt sökande, som prövas äga nödiga förutsättningar att hålla skola. Vid beviljande av tillstånd må antalet för körundervisningen använda bilar begränsas.

3. Bilskola skall hava föreståndare, som ansvarar för undervisningen, samt lärare efter behov.

4. Föreståndare och lärare vid bilskola skola innehava giltigt yrkeskörkort för lastbil och minst fem års av trafikinspektören godkänd praktik i bilbranschen. Lärare, som meddelar körundervisning, skall innehava lärarkort.

5. Villkor för erhållande av lärarkort är a) att sökanden innehar giltigt yrkeskörkort för lastbil och i 31 § 9 mom. nämnt kör-tillstånd;

b) att sökanden förete av besiktningsman godkänd utredning om att han under minst de tre senaste åren regelbundet kört bil;

c) att sökanden icke på grund av sina levnadsvanor eller personliga egenskaper eller på grund av vad som är känt om honom såsom bilförare kan anses olämplig såsom körlärare; samt

d) att sökanden innehar intyg över avlagd bilskollärarexamen eller annan av landskapsstyrelsen godkänd kompetens.

6. Lärarkort utfärdas på skriftlig ansökan av den polismyndighet, som utfärdat yrkeskörkortet, eller av skolortens polismyndighet. Lärarkort utfärdas för körkortets giltighetstid. Lärarkortet skall återkallas för viss tid eller helt och hållet, ifall omständigheter kommit i dagen, vilka jämlikt 5 mom. utgöra hinder för erhållande av lärarkort.

7. Vid förnyande av lärarkort bör sökanden förete av trafikinspektör godkänd utredning över att högst fem år förflutit, sedan han senast var verksam såsom ordinarie körlärare vid bilskola, eller i 5 mom. d) punkten nämnd utredning över avlagd förnyad lärarexamen.

8. Innan undervisningsverksamheten påbörjas, skall i bilskola finnas godkänd undervisningsmateriel. Närmare föreskrifter angående undervisningsmaterialet samt organisationen och övervakningen av undervisningen meddelas av landskapsstyrelsen. Bilskola står under tillsyn av trafikinspektören.

9. Polismyndighet må, då särskilda skäl det påkalla, berättiga inom dess distrikt bosatt lämplig person, som innehar giltigt körkort för bil och äger minst tre års körpraktik, att meddela viss person undervisning för erhållande av privat körkort för personbil. Dylikt tillstånd meddelas skriftligen för högst tre månader och må icke utan giltig anledning förnyas.

10. Övningskörning må elev företaga med lärare vid sin sida, varvid läraren är ansvarig förare. På övningsbilen skall såväl fram som baktill finnas en på synlig plats anbragt vit skylt i form av en liksidig triangel med 25 centimeters sida.

11. Har föraraspirant i bilskola eller enskilt erhållit för avläggande av förarexamen förutsatt undervisning, utfärdar skol-föreståndaren eller privatläraren åt honom intyg däröver. Privatlärarens intyg skall åtecknas det av polismyndigheten utfärdade undervisningstillståndet.

12. Såvida undervisningen icke bedrivs på ett ändamålsenligt sätt eller andra skäl där-

till föreligga, må landskapsstyrelsen återkalla meddelat tillstånd att hålla skola. På enahanda grunder må polismyndighet återkalla sitt med stöd av 9 mom. meddelade undervisningstillstånd.

65 §.

1. Med yrkesmässig trafik förstås i denna landskapslag trafik, i vilken bil jämte förare mot ersättning tillhandahållas allmänheten eller viss uppdragsgivare för befordran av personer eller gods eller båda.

2. Yrkesmässig biltrafik är antingen linjetrafik eller beställningstrafik. Med linjetrafik avses regelbunden trafik på viss sträcka eller mellan vissa orter under sådana förhållanden, att bestämmanderätten över användningen av transportmedlet icke överlåtits åt en eller flera åkande. Annan yrkesmässig trafik är beställningstrafik.

3. Traktor, av vilken dess ägare har behov för sitt lantbruk, må användas för transporter av gods mot ersättning utan hinder av stadgandena i detta kapitel.

4. Bilägare, som har sin huvudsakliga utkomst av arbete utom hemorten, må med tillstånd av landskapsstyrelsen med sin bil

mot ersättning transportera personer, som likaså hava sin huvudsakliga utkomst av arbete på samma ort, till och från arbetet utan hinder av stadgandena i detta kapitel.

85 §.

1. Den, som bryter mot bestämmelserna i denna landskapslag eller med stöd av densamma utfärdade bestämmelser, straffes såsom i landskapslagen om vägtrafik i landskapet Åland (8/58) är stadgat.

2. Är överträdelse uppenbarligen sådan, som i 30a § landskapslagen om vägtrafik i landskapet Åland stadgas, må polisman, utan att skrida till andra åtgärder, tilldela den till överträdelsen skyldige anmärkning.

3. Den, som vid framförande av motorfordon underlåtit att medföra den för fordonet utfärdade registerboken eller sitt körkort, vare fri från straff, om han senast på den tredje söckendagen därefter uppvisar registerboken eller körkortet för vederbörande polismyndighet och omständigheterna giva vid handen, att försummelsen föranletts av tillfälligt förbiseende.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1966.

Mariehamn, den 2 december 1965.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON

talman

Evald Häggblom

vicetalman

Eliel Persson

vicetalman

N:o 6.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen om folkskolväsendet
i landskapet Åland.

Föredragen för Republikens President den 1 april 1966.

Utfärdad i Mariehamn den 15 april 1966.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 82 § landskapslagen den 16 oktober 1958 om folkskolväsendet i landskapet Åland (23/58) såsom följer:

82 §.

Har kommuns folkskolbyggnad eller folkskolas lösöre, för vilkas anskaffande understöd av landskapet eller staten erhållits, på åtgärd av kommunen varaktigt begynt användas till andra än folkskoländamål, bör kommunen av det värde, byggnaden eller lösöret vid tiden för åtgärdens vidtagande hade, till landskapet erlagga en proportionsvis så stor del som den, med vilken landskapet eller staten bidragit till byggnadens eller lösörets anskaffande.

Vad i 1 mom. är stadgat om återbetalning av landskaps- eller statsunderstöd må icke tillämpas i fråga om folkskolbyggnad, som av orsaker, vilka icke äro beroende av kom-

munen, ej kan användas för folkskoländamål, ifall byggnaden, utan att äganderätten till densamma överlåtes eller dess underhåll försummas, med landskapsstyrelsens samtycke användes för undervisningsväsendet eller bildningsarbete eller ock för ungdoms-, socialvårds-, folkhälso-, turist-, idrotts- eller exkursionsverksamhet eller för annat till kommunens verksamhetsområde hörande ändamål. Lag samma vare, om ovan avsedd folkskolbyggnad på grund av dess dåliga skick med landskapsstyrelsens samtycke rivs. Ej heller må amorteringslån, beviljat av landskapsstyrelsen för anskaffning eller grundförbättring av skolbyggnad, uppsägas på grund av att byggnaden användes på i detta moment åsyftat sätt.

Vad i denna paragraf är stadgat tillämpas icke i fråga om sådant för anskaffning eller grundförbättring av skolbyggnad givet statsunderstöd eller lån, som beviljats före den 1 augusti 1921.

Mariehamn, den 2 december 1965.

På landstingets vägnar:

T. H. ERIKSSON
talmanEvald Häggblom
vicetalmanEliel Persson
vicetalman

N:o 7.

L A N D S K A P S L A G

om lantbrukets grundkredit.

Föredragen för Republikens President den 1 april 1966.

Utfärdad i Mariehamn den 15 april 1966.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

För tillgodoseende av lantbrukets kapitalbehov främjas upptagningen av grundkredit för lantbruksändamål och lindras villkoren för sådan kredit i enlighet med vad i denna lag stadgas.

2 §.

I grundkredit beviljas:

1) jordinköpslån för finansiering av förvärv av lägenhet, visst outbrutet område och annat område jämte till den möjligen hörande byggnader samt för anskaffning av förmåner ävensom för finansiering av anskaffningen av viss del av lägenhet i det fall, att mottagaren är en av flera personer, vilka skulle ha ärvt överlåtaren, om arvet hade fallit vid tiden för överlåtelsen;

2) syskonandelslån för anskaffning av viss del eller vissa delar av lägenhet, i vilken lånesökanden har andel; och

3) byggnadslån för byggande av nya husdjurs-, ekonomi- och uthusbyggnader och till dem hörande anläggningar samt för förbättring, ombyggnad och utvidgning av tidigare byggnader och anläggningar av detta slag.

3 §.

Jordinköps- och syskonandelslån må beviljas endast för anskaffning av sådan lägenhet, viss del av lägenhet eller område att den därmed anskaffade jorden antingen ensam för sig eller tillsammans med jord, som samtidigt förvärvas eller redan tidigare äges av lånesökanden, bildar en sådan lägenhet, som i allmänhet anses kunna skötas genom eget arbete av brukaren själv och medlemmarna av hans familj och varav de kunna erhålla sin huvudsakliga utkomst.

Byggnadslån må likaså beviljas endast för i 1 mom. avsedda lägenheter.

4 §.

Lån må beviljas endast sådan lägenhetsägare, som erhåller sin och sin familjs huvudsakliga utkomst av lantbruk och som på grund av sin ekonomiska ställning bör anses vara i behov av dylikt lån.

Jordinköpslån må, oberoende av andra i 1 mom. nämnda förutsättningar än de, som gälla lånebehovet, beviljas i nämnda moment avsedd persons anförvant i rätt nedstigande led samt hans adoptivbarn och ærnes anförvant i rätt nedstigande led och syskonandelslån oberoende av i sagda moment nämnda förutsättning rörande huvudsaklig utkomst. Låntagaren bör dock vara praktiskt förtrogen med lantbruk och förmögen att bedriva sådant samt ägna sig åt skötseln av den förvärvade lägenheten.

5 §.

Lån må icke beviljas för anskaffning av samma egendom eller för utförande av samma arbete, för vilket redan beviljats lån ur landskapsmedel eller av medel, för vilka landskapet erlägger räntegottgörelse till långivaren.

6 §.

Såsom säkerhet för lån skall inteckning i fastighet eller i 7 § avsedd panträtt utverkas.

7 §.

Såsom säkerhet för betalning av syskonandelslån ävensom jordinköpslån, som beviljats för inköp av lägenhet eller viss del av lägenhet, har långivaren rätt att få detta antecknat i protokollet över intecknings-

Errenden. I detta syfte bör långgivaren sända avskrifter av köpebrev och skuldsedlar samt utdrag ur jordregistret till vederbörande domhavande eller fastighetsdomare. Då anteckning gjorts, utgör lägenheten eller lägenhetsdelen pant för betalningen av lånet jämte ränta med förmånsrätt från anteckningsdagen, så länge och i övrigt på sätt som angående panträtt för ogulden köpeskilling är stadgat, likväl så att säljarens panträtt för ogulden köpeskilling har bättre förmånsrätt än sagda lån. Fastställes inteckning till säkerhet för lånet i lägenheten eller lägenhetsdelen på grund av ansökan, som gjorts under sagda tid, bibehålles långgivarens rätt. Lånet må intecknas i lägenheten eller lägenhetsandelen utan ägarens hörande.

Har jordinköps- eller byggnadslån beviljats ägare av visst område, äger långgivaren rätt att få anteckning införd i protokollet över inteckningsärenden till säkerhet för utbrytningsrätten och betalningen av lånet, för vilket ändamål långgivaren skall insända avskrifter av köpebrev och skuldsedlar samt utdrag ur jordregistret till vederbörande domhavande eller fastighetsdomare. Då anteckning gjorts, utgör området och den därav bildade lägenheten pant för betalningen av lånet och räntan därpå med förmånsrätt från anteckningsdagen, så länge och i övrigt på sådant sätt som angående panträtt för ogulden köpeskilling är stadgat. Fastställes inteckning till säkerhet för lånet i den av området bildade lägenheten på grund av ansökan, som gjorts under sagda tid, bibehålles långgivarens rätt. Långgivaren må för ägarens till området räkning och på hans bekostnad låta utbryta området till självständig lägenhet och söka lagfart därpå, och må inteckning i lägenheten fastställas utan ägarens hörande.

8 §.

Lånetiden är minst tio och högst tjugofem år.

För lånet skall erläggas en årlig ränta på fyra procent. Räntan skall erläggas två gånger om året.

Lånevillkoren må icke upptaga indexklausul.

Lånet skall återbetalas i lika stora avbetalningar två gånger i året, beräknade enligt den avtalade amorteringstiden. Den första avbetalningen må icke fastställas att erläggas tidigare än tre månader efter det jord-

inköps- eller syskonandelslån lyfts eller det med byggnadslån finansierade arbetet bort vara slutfört.

Landskapsstyrelsen fastställer de allmänna lånevillkoren för lånen för de olika ändamålen och bestämmer, huru många procent jordinköps- och syskonandelslånen högst må utgöra av köpeskillingen och byggnadslånen av det godtagbara kostnadsförslagets belopp.

9 §.

Lån beviljas av andelskassa, sparbank eller i banklagen den 17 mars 1933 (FFS 87/33) avsedd affärsbank, sedan landskapsstyrelsen, efter att hava införskaffat vederbörande kolonisationsnämnds utlåtande, givit sitt bifall därtill.

10 §.

Landskapsstyrelsen besluter inom ramen för landskapets ordinarie inkomst- och utgiftsstat, i vilken omfattning lån må beviljas för varje i 2 § nämnt ändamål.

11 §.

För lån, som avses i denna lag, erlägger landskapet till kreditanstalten i räntegottgörelse en tilläggsränta, beräknad enligt den ränta, som kreditanstalten vid ifrågavarande tidpunkt erlägger till allmänheten för depositioner med sex månaders uppsägningstid, ökad med två och en halv procentenheter och minskad med den i 8 § 2 mom. nämnda räntan. I ersättning för tilläggskostnaderna för låneverksamheten erlägges till kreditanstalterna därjämte som räntegottgörelse ett av landskapsstyrelsen fastställt belopp, som må uppgå till högst 0,4 procent av ovan avsedda lån.

Uppbär kreditanstalt allmänt för indexgottgörelse å medel på depositionskontona av sina låntagare indexförhöjning eller såsom indexförhöjning avsedd tilläggsränta, betalar landskapet till kreditanstalten indexförhöjning eller tilläggsränta enligt de av anstalten allmänt iakttagna grunderna.

12 §.

Har kreditanstalt för beviljande av i denna lag avsett lån använt medel, som anskaffats genom utländsk kredit, erlägges ur landskapsmedel gottgörelse, med avvikelse från vad i 11 § är stadgat, ett av landskapsstyrelsen fastställt belopp, som tillsammans

med den i 8 § 2 mom. avsedda räntan med högst 0,75 procentenheter överstiger kreditanstaltens faktiska räntekostnader.

13 §.

Ovan i 9 § nämnda kreditanstalter skola tillse, att lånen användas för de vid beviljande av dem bestämda ändamålen, och i övrigt enligt i denna lag och med stöd därav utfärdade stadganden och bestämmelser.

Kreditanstalt, som beviljat lån, är skyldig att giva av landskapsstyrelsen bemyndigade personer uppgifter, vilka äro nödiga för utredande av huruvida lånesökanden varit i behov av i denna lag avsedd kredit, ävensom de uppgifter och, i och för granskning, de handlingar, som äro erforderliga för konstaterande av huruvida lånevillkoren samt denna lag och med stöd därav utfärdade bestämmelser i övrigt iakttagits. Nämnda personer hava rätt att i samma syfte hos låntagare verkställa granskningar.

14 §.

Har låntagare använt lånemedel för annat ändamål än det, för vilket lånet beviljats, eller har låntagare för anskaffning av samma egendom eller utförande av samma arbete erhållit lån även ur andra i 5 § avsedda medel eller vid ansökan om lån lämnat kreditanstalten väsentligen oriktig uppgift eller dolt på lånets beviljande väsentligen inverkan omständigheter, är lånet utan uppsägning genast förfallet till betalning. Härvid skall låntagaren på lånet er-

lägga en fyra procent högre ränta, än den i 8 § 2 mom. nämnda och därjämte en årlig straffränta om två procent från den dag, då lånet lyftes, till den dag, som bör anses såsom förfallodag. Ränteökningen och straffräntan tillfalla landskapet. Låntagaren skall från förfallodagen för lånet erlagga gängse utlåningsränta till kreditanstalten och i skuldsedeln måhända överenskommen straffränta, till dess lånet i sin helhet blivit återbetalat.

I skuldsedeln må intagas villkor, som gälla skötsel och användningen av lägenheten eller området, underhåll och försäkring av därpå befintliga byggnader, försäljning och avverkning av skog samt användningen av lånet och tryggande av dess indrivning ävensom andra nödigbefunna villkor, vid äventyr att lånet kan uppsägas och möjligen avtalad straffränta påföras för lånetiden.

15 §.

Närmare föreskrifter angående verkställigheten av denna lag utfärdas genom landskapsförordning.

16 §.

Denna lag träder omedelbart i kraft och må tillämpas jämväl på kredit, som kan godkännas såsom lantbrukets grundkredit, även om den beviljats före lagens ikraftträdande, likväl icke på kredit, beviljad före den 1 september 1965.

Mariehamn, den 2 december 1965.

På landstingets vägnar:

T. H. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vicesalman

Eliel Persson
vicesalman

N:o 8.

L A N D S K A P S L A G

om Ålands handelsskola.

Föredragen för Republikens President den 1 april 1966.

Utfärdad i Mariehamn den 15 april 1966.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

I landskapet inrättas en tvåårig handelsskola, benämnd Ålands handelsskola.

Vid handelsskolan må inrättas fortsättningsklasser, kompletterings- och specialkurser för meddelande av yrkesundervisning på affärsområdet samt befrämjande av yrkesskicklighet och -utbildning.

2 §.

Handelsskolan är landskapets läroinrättning. Kommunerna i landskapet äro skyldiga att deltaga i kostnaderna för upprätthållande av skolan enligt vad nedan stadgas.

3 §.

För Ålands handelsskola tillsättes en direktion, i vilken främst handeln, industrin och samfärdseln böra vara företrädde.

Skolan skall hava reglemente och läroplan, vilka fastställas av landskapsstyrelsen. Läro- och läsårets längd samt undervisningen böra vara så ordnade, att med genomgången lärokurs förvärfvas av handels- och industriministeriet för handelsskola föreskrivet mått av kunskaper och färdighet.

Vid skolan skall för dess ledning och förvaltning finnas en bland skolans lärare utsedd rektor.

Vid skolan må tillsättas grundlön åtnjutande äldre och yngre lektorer, lärare i övningsämnen och befattningshavare samt avlönas extra ordinarie lärare, timlärare och befattningshavare.

4 §.

För skolans upprätthållande skall medel

anvisas i inkomst- och utgiftsstaten för landskapets enskilda medel. Såsom inkomster böra antecknas av ordinarie medel överfört understöd enligt de i riket tillämpade principerna för årligt statsunderstöd till kommunala handelsläroanstalter samt av landskapsstyrelsen fastställda elevavgifter.

Den del av skolans årskostnader, som icke täckes av i 1 mom. nämnda inkomster, skall erläggas av kommunerna i landskapet. Fördelningen på kommunerna sker såväl beträffande anläggningskostnader som driftskostnader så, att varje kommun deltagar i kostnaderna i proportion till det antal skatteören, som vid kommunalbeskattningen för skatteåret närmast före skolans ifrågavarande verksamhetsår påförts av skattemyndigheten i kommunen. På sjömansinkomst beräknas antalet skatteören sålunda, att det av sjömansskatten till kommunen redovisade beloppet i mark multipliceras med talet tio.

5 §.

Läsåret vid skolan indelas i höst- och vårtermin.

Läsåret skall omfatta minst 34 arbetsveckor och undervisning skall i varje klass meddelas minst 30 timmar per vecka.

6 §.

Elevantalet må i en klass icke överstiga 36. Parallellklass må inrättas endast med landskapsstyrelsens tillstånd. Sådant tillstånd må utan särskilt vägande skäl icke meddelas, om elevantalet i första klassen uppgår till mindre än 60 eller i andra klassen till mindre än 45.

7 §.

Medellösa och mindre bemedlade elever skall beviljas befrielse eller nedsättning av

elevavgifter i sådan utsträckning, att ned-sättningen motsvarar minst 10 % av elevavgifterna.

het och tillämpning av denna lag utfärdas i landskapsförordning.

8 §.

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 1965.

Närmare föreskrifter angående verkställig-

Mariehamn, den 17 december 1965.

På landstingets vägnar:

T. H. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vicetalman

Eliel Persson
vicetalman

N:o 9.

L A N D S K A P S L A G

angående ändring av landskapslagen om kommunalbeskattning i landskapet Åland.

Föredragen för Republikens President den 1 april 1966.
Utfärdad i Mariehamn den 15 april 1966.

I enlighet med Ålands landstings beslut ändras 10 och 11 §§ landskapslagen den 18 juli 1956 om kommunalbeskattning i landskapet Åland (20/56), 10 § sådan den lyder i landskapslagen den 22 april 1961 (27/61), men 10 § 8a punkten sådan den lyder i landskapslagen den 4 juli 1963 (28/63), 11 § sådan den lyder i landskapslagen den 4 juli 1962 (31/62), men 11 § 2 mom. sådant det lyder i landskapslagen den 4 juli 1963 (28/63), såsom följer:

10 §.

Skattskyldig är berättigad att från sin inkomst avdraga:

- 1) för jord, förutom staten eller landskapet tillhörig, erlagda legoavgifter;
- 2) ränta å gäld;

3) såsom underhållskostnad för fastighet, som icke är lantbruksfastighet, i ett för allt högst femton procent av den beräknade avkastningen från fastigheten;

4) förlust av skattskyldigs näringsverksamhet, som icke är att hänföra till kapitalförlust;

5) obligatoriska försäkringsavgifter, såsom folkpensionspremie, samt avgifter, som erlagts till arbetslöshetskassor och skogsvårdsavgifter ävensom barnbidrags- och folkpensionsavgift, som den skattskyldige i egenskap av arbetsgivare erlagt;

6) avgifter till pensions-, änke- och pupill- samt annan dylik kassa, i vilken det på grund av tjänst eller befattning åligger honom att vara delägare;

7) premier, uppgående till högst 12 procent

av förvärvsinkomsten, för sådan pensionsförsäkring, som icke berättigar till andra än nedanstående förmåner:

a) ålderdomspension åt den skattskyldige själv från tidpunkt, som bestämmes i försäkringsavtalet, till hans död;

b) sjukdagspenning, vars belopp per sjukdag icke är större än en hundrededel av det årliga beloppet av ålderdoms- eller invaliditetspension enligt samma försäkring, åt den skattskyldige själv för högst ett års tid;

c) invaliditetspension, vars årliga belopp, då fråga icke är om försäkring i anslutning till tjänste- eller arbetsförhållande, icke är större än det årliga beloppet av ålderdomspension enligt samma försäkring, åt den skattskyldige själv för högst den tid han enligt försäkringsavtalet är befunnen oförnögen till arbete;

d) familjepension åt den skattskyldiges anhöriga från den skattskyldiges frånfälle till tidpunkt, som bestämmes i försäkringsavtalet;

e) med anledning av den skattskyldiges död utgående kapitalprestation, motsvarande högst ett års ålderdoms-, invaliditets- eller familjepension, samt

f) då fråga är om försäkring i anslutning till tjänste- eller arbetsförhållande, sådan premieåterbäring, som kan stiga till högst försäkringens, enligt försäkringstekniska grunder beräknade återköpsvärde;

8) premier, som den skattskyldige erlagt för liv- eller annan personförsäkring för sig, sin hustru eller sina barn, förutom annan i denna paragraf nämnd försäkring, dock högst till ett belopp om niotusen mark per familjemedlem;

8a) då han före skatteårets utgång fyllt sextiofem år, sjuhundrafemtio mark;

9) läkar- och läkemedelskostnader samt sjukhusavgifter och med dessa jämförliga, av sjukdom föranledda kostnader för den skattskyldige själv och hans familjemedlemmar, dock högst 60.000 mark, då fråga är om ogift person, frånskild eller efterlevande make eller om makar, vilka skola beskattas såsom skilda skattskyldiga, samt högst 80.000 mark, då fråga är om makar, vilka sambeskattas, varförutom nämnda maximibelopp skola höjas med 10.000 mark för varje sådant minderårigt barn, som den skattskyldige under skatteåret försörjt. Ovannämnda kostnader må likväl icke avdragas till den del

desamma ersättas den skattskyldige på grund av försäkring, arbetsförhållande eller av annan orsak;

10) då hans arbets- och verksamhetsförmåga varaktigt är nedsatt genom att något organ saknas eller fungerar bristfälligt, vid fullständig arbetsoförmåga tvåtusen nymark och annars så många procent av nämnda belopp, som hans invaliditet anses motsvara. Då skattbar husbondelön enligt 4 § 7 mom. 1 punkten prövningsvis minskas, bör enligt denna punkt beviljat invaliditetsavdrag beaktas;

11) om den skattskyldige icke är gift och under skatteåret försörjt sitt minderåriga barn, sexhundrafemtio nymark;

12) vad inhemsk försäkringsanstalt enligt lag bör överföra till ersättnings- eller premiereserv;

13) vad sparbank eller andelskassa bör erlagga till sparbankernas eller andelskassornas säkerhetsfond;

14) vad näringsidkare under skatteåret erlagt i gottgörelse på köp och försäljning, återbäring av överskott samt års- och omsättningsrabatt;

15) vad arbetsgivare från inkomsten av sin rörelse erlagt till av honom grundad pensionsanstalt eller pensionsstiftelse intill det belopp, som enligt försäkringstekniska grunder erfordras till täckande av anstaltens eller stiftelsens av pensionsförbindelserna härflytande pensionsansvarighet; samt

16) såsom följd av förändring i kursen för utländskt mynt uppkommen ökning av kapitalet för gäld, som uppstått genom anskaffning av byggnader, maskiner och inventarier samt andra med dem jämförliga föremål, vilka den skattskyldiga använt i annan förvärvsverksamhet än lantbruk och skogshushållning, ävensom genom förvärv mot vederlag av patent- och annan sådan rättighet, så ock av gruvor, stembrott, torvmossar och annan sådan egendom samt för sådan gäld med anledning av förändring i pris- eller kostnadsindex eller på annan motsvarande grund utöver ränta utgående gottgörelse, likväl så, att nämnda ökning av gäld och gottgörelse, därest de under skatteåret uppgå till sammanlagt över femtiotusen mark, avdrages medels årliga avskrivningar, vilka få uppgå till högst femton procent av gäldökningens och gottgörelsens belopp.

11 §.

Såsom barnavdrag skall från skattskyldigs inkomst ytterligare avdragas i enlighet med vad kommunens fullmäktige för varje skatteår besluta minst 200 och högst 600 nymark för varje barn eller adoptivbarn, som den skattskyldige på grund av sin försörjningsplikt försörjt och som före skatteårets ingång icke fyllt 16 år.

Då hustru beskattas skilt, må avdrag beviljas den make, vilken ensam eller huvudsakligen försörjt barnet. För barn, som själv har inkomst, må avdrag göras blott till den del sagda inkomst understiger det av fullmäktige fastställda beloppet. Utgöres barnets ovannämnda egna inkomster av löneinkomst, må avdraget dock göras till fullt belopp.

Överstiger skattskyldig persons och hans makas sammanlagda inkomst efter i 8, 9 och 10 §§ nämnda avdrag jämte ovan i denna paragraf stadgat avdrag i landskommun icke 1.000 nymark, må därifrån, i enlighet med vad kommunalfullmäktige för varje år besluta, göras ett grundavdrag med minst 300 och högst 1.000 nymark eller, om inkomsten överstiger 1.000 nymark, ett avdrag motsvarande nämnda belopp, minskat med 2 procent för varje fullt belopp av 10 nymark, varmed inkomsten överstiger 1.000 nymark.

Grundavdrag i Mariehamns stad må göras, om inkomsten efter i denna paragraf nämnda avdrag icke överstiger 1.500 nymark,

i enlighet med vad stadsfullmäktige för varje år besluta, med minst 1.000 och högst 1.500 nymark, eller om inkomsten överstiger 1.500 nymark, ett avdrag motsvarande nämnda belopp, minskat med 1 procent för varje fullt belopp av 10 nymark, varmed inkomsten överstiger 1.500 nymark.

Då äkta makar beskattas skilt, skall grundavdraget fastställas på grund av deras sammanlagda inkomst och avdraget beviljas den make, som haft den större inkomsten.

Har skattskyldig persons skattebetalningsförmåga genom studier, underhåll av annan nära anhörig än hans minderåriga barn, som varit i hans omedelbara vård, eller på grund av egen eller närstående persons höga ålder, sjukdom, olycksfall, invaliditet eller annan sådan orsak väsentligen nedgått, kan från inkomsten avdragas högst 1.500 nymark.

Från avliden persons inkomst kan efter prövning avdrag göras eller hans dödsbo beviljas fullständig befrielse från skatt, därest han efterlämnat änka, oförsörjda barn eller andra arvingar, vilka varit beroende av honom för sin försörjning.

Stadgandet i 10 § tillämpas första gången vid beskattningen av 1965 års inkomster och stadgandet i 11 § första gången vid beskattningen av 1966 års inkomster.

Mariehamn, den 17 december 1965.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vicetalman

Elie Persson
vicetalman

N:o 10.

L A N D S K A P S L A G

om lotterier.

Föredragen för Republikens President den 1 april 1966.
Utfärdad i Marichamn den 15 april 1966.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

Lotteri må föranstaltas endast med tillstånd av landskapsstyrelsen i syfte att hopbrinka medel för välgörenhet eller annat ideellt ändamål såsom i denna lag stadgas.

Angående landskapsstyrelsens skyldighet att införskaffa landshövdingens yttrande och avgöra ärende angående lotteri i samråd med landshövdingen är särskilt stadgat.

Vad i denna lag stadgas om lotteri, gäller såväl varu- och penninglotteri som vadhallning och annan sådan verksamhet, där åt den, som mot betalning deltagar däri, utlovas genom utlottning eller annan av slumpen beroende förrättning utfallande vinst, så ock hållande av spel- och penningautomater samt andra spelanordningar mot betalning till allmänhetens begagnande sålunda, att åt spelaren såsom vinst kan utfalla penningar eller spelmarker, som kunna växlas till penningar eller varor.

Stadgandena om lotteri i denna lag äga tillämpning också i fråga om rätt att deltaga i lotteri och vadhallning, även om särskilda lottsedlar ej användas, samt beträffande spelmarker.

Angående emittering av premieobligationer gäller, vad om obligationslån är stadgat.

2 §.

Tillstånd att föranstalta varulotteri må beviljas endast inhemsk registrerad förening eller självständig stiftelse eller annat sådant samfund, som verkar för välgörenhet eller annat ideellt ändamål.

I 1 mom. avsedd förening, stiftelse och samfund må även utan tillstånd av landskapsstyrelsen anordna dylikt lotteri, där iotternas sammanräknade försäljningspris är ringa, om lottförsäljningen, utlottningen och

utdelningen av vinsterna sker vid samma tillfälle. Anordnande av dylikt lotteri är likväl icke tillåtet vid tillställning, som föranstaltas i handelsrörelse eller affärsbyrå under dess egentliga öppethållningstid.

3 §.

Tillstånd att hålla spelautomater och andra i 1 § 2 mom. avsedda spelanordningar mot betalning till allmänhetens begagnande må beviljas endast förening, som grundats för att bedriva sådan verksamhet, för anskaffning av medel för främjande av den allmänna folkhälsan, stödjande av barnskyddet, vården av sinnesdefekta, stödjande av åldringsvården, stödjande av invalidvården, utvecklande av ungdomsfostran, beredskap för skyddande och räddande av människoliv vid katastrofer och anskaffning eller upprätthållande av för envar öppna semesterplatser eller härmed jämförligt främjande av möjligheterna till semester.

4 §.

Angående penninglotterier, vadhallning vid idrottstävlingar och hästtävlingar gäller vad därom i riket är stadgat.

5 §.

Användningen av genom i denna lag avsedd verksamhet erhållna medel och ur dem beviljade understöd skall övervakas av landskapsstyrelsen.

Finner landskapsstyrelsen att i 1 mom. avsedda medel använts för sådant ändamål, för vilket de enligt denna lag eller med stöd av densamma utfärdade föreskrifter icke få användas, äger landskapsstyrelsen rätt att anmäla saken för åtal och därvid föra saksägarens talan.

6 §.

Försäljning och hållande till salu av lotter i lotteri, som hålles utanför Finland, samt främjande av sådant lotteri på annat sätt är förbjudet.

Den, som på annat sätt bryter mot denna lag eller med stöd av densamma utfärdade bestämmelser, dömes för brott mot lotteribestämmelserna till böter.

7 §.

Den, som olovligen föranstaltar lotteri, för vilket landskapsstyrelsens tillstånd erfordras, säljer eller håller till salu lotter i sådant olovligen eller utomlands föranstaltat lotteri eller eljest främjar föranstaltandet av sådant, dömes för lotteribrott till böter eller till fängelse i högst sex månader.

Närmare bestämmelser angående verkställigheten och tillämpningen av denna lag utfärdas genom landskapsförordning.

8 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1966 och genom densamma upphäves landskapslagen den 5 juli 1950 angående offentliga lotterier i landskapet Åland (24/50).

Mariehamn, den 17 december 1965.

På landstingets vägnar:

TH. ERIKSSON
talman

Evald Häggblom
vice talman

Eliel Persson
vice talman

Nr 4-10, utgiven från tryckeriet 10 maj 1966.
Mariehamn 1966. Ålands Tidnings-Tryckeri AB.